

100% BEVISKRAV MÅ IKKE FRAVIKES

Orderud-saken og mediasirkuset er i gang igjen, og denne gangen er det ”alvor”, dvs. en domfellelse i Lagmannsretten vil føre til 21 års fengsel uten mulighet for å anke.

Denne saken vil på mange måter legge listen for hva som kreves i en norsk retts sak, for å si at vi har 100% bevist at en person har utført en handling. At en dom i det hele tatt blir diskutert vil jo si at 100% beviskravet ikke blir fulgt, men i hvor stor grad skal en bruke magefølelse, tro og eget skjønn, når det gjelder å dømme et annet menneske?

Har en god nok oversikt over situasjonen til å legge beviskravet på hylla, og bare dømme?

Orderud-saken er en meget spesiell sak, siden ”offeret” for forbrytelsen også sitter på tiltalebenken, dvs. den personen som har mistet sine nærmeste er også tiltalt for å ha gjort det selv, for økonomisk vinning. Dette er for ille til å være sant tenker nok de fleste av oss, mens mediene ser ut til å tenke det stikk motsatte: Dette er nesten for godt til å være sant. Hva kan vi stole på av det som står i avisene?

Generalisering blir brukt feil på to veldig viktige punkter i denne saken, både i vår oppfatning av media som objektive og i vår oppfatning av personer som løgnere.

Vi generaliserer når vi leser en avis, dvs. vi ser at ting som står der stemmer godt overens med virkeligheten, og antar at alt som står der er sant. Vi leser ikke aviser kritisk i det hele tatt, (noe vi ser hver gang vi kommer til 1. april).

Dernest er det farlig å generalisere om hvorvidt folk lyver. I denne saken blir det til stadighet gjort et nummer av at Per Orderud har løyet i fortiden både til familie og venner. Dermed trekkes den konklusjon at vedkommende helt sikkert også kan lyve om hvorvidt han har medvirket til å drepe sine foreldre og sin søster. En slik argumentasjon er livsfarlig for rettssikkerheten. Hvem kan med handa på hjertet si at han ikke har løyet til familie og venner? Jeg må tilstå begge deler med en gang, men lysten til å drepe mamma og pappa har fortsatt ikke meldt seg av den grunn, selv om jeg også da ville ha utsikter til et økonomisk oppsving.

Det jeg finner mest mistenkelig med hele denne saken er den store mangel på svar fra politiets side når det gjelder de helt sentrale ting.

Særlig tenker jeg på hva Anne Orderud Paust brukte som argumentasjon da hun kort tid før drapet prøvde å skaffe seg selv politibeskyttelse. (I ettertid ser vi at Anne var redd med god grunn.) Det ville styrke saken til politiet noe alvorlig, hvis Anne Orderud Paust brukte argumentasjonen om at hun var redd for at Per Orderud skulle drepe henne. Men dersom hun ikke sa det, ville dette tale sterkt for Pers uskyld. For det blir vel kanskje litt drøyt å si at to personer er interessert i å drepe samme dama, samme helga? Tausheten fra politiets side er veldig underlig. Alle må ha krav på å få vite hvorfor Anne Orderud fryktet for sitt liv. Det er også merkelig at Anne ville dra til Orderud gård dersom frykten for Per var så stor at hun ønsket politibeskyttelse?

Innholdet i Annes veske finner jeg også svært snodig. Ikke det at jeg vet hva ei gjennomsnitts dame i 40-åra går rundt med i veska, men 14.000 i kontanter, alt hun eier av smykker og en stor kniv høres ikke helt standard ut, uten at jeg er ekspert på feltet. Mens hennes 7. sans som naturlig nok var i veska er nå borte vekk? Hvorfor – og hvem har sørget for det?

Drapsvåpenet pistol er også en gåte sett fra Per og Veronicas ståsted. Dersom jeg hadde vært dyrlege og hatt et semester eller to om avlivning, så skulle en tro at dette var ting jeg ville

benytte meg av i en slik situasjon? Hva slags drapsetterforskning hadde blitt satt i gang dersom Kristian Orderud hadde sovnet stille inn? Jeg antar at det er innenfor rekkevidde for de fleste dyrleger, å få menn på 81 år med Kristian Orderuds helsetilstand til å sovne inn. Pistol virker som et våpen som en vil bruke dersom en skal demonstrere makt.

Så til den absurde drapsplanlegginga som ikke i noen versjoner av juleselskapet ser ut til å inneholde noen plan. Ingen andre enn Kristin har hørt snakk om planen noen gang, men en kort gjennomgang av denne planen skulle i alle fall hindre noen med en hjerne fra å sitte på tiltalebenken skulle en tro? Ting som alibi og fjerning av spor ser ikke ut til å bli nevnt med et ord. Dvs. alle de ting som automatisk ville kommet opp på en drapsplanlegging ser ut til å mangle...Hvis det foregikk en drapsplanlegging, hvorfor fjernet ikke Per bordet med kulemerket?

Det er viktig å tenke på at det eneste man sier ved en eventuell ikke skyldig stemme i en retts sak, er at jeg kan ikke si med 100% sikkerhet at dette er rett mann, jeg utelukker ingenting. Men her må politiet gjøre en bedre jobb dersom jeg skal kunne si meg overbevist. All form for usikkerhet og mangel på bevis vil medføre en reell fare for at feil mann blir fengslet. Det er jo hele meningen med rettsprosessen, at her kan vi ikke ta feil mann, fordi vi krever håndfaste bevis.

Jeg må innrømme at jeg begynner å tro mer og mer på den såkalte 180-mannen for hver dag som går, ”Anne Orderud Paust skal dø, men også hennes foreldre må tas - og ingen skal finne ut hvem jeg er....”.

Bjarne Holen
Per og Veronicas venner
Leder